

Prvo poglavlje

Zvec! Zvec! Zvec! Mordred, direktor Akademije za zmajolovce, lupkao je kašičicom po čaši. *Zvec! Zvec! Zvec!*

„Dečaci!“ Mordredov prodorni glas ispuni trpezariju AZZ-a. „Imam iznenađenje za vas!“

Uf! – pomisli Viglaf. *Šta li je sada?* Mordredovo poslednje iznenađenje bilo je takmičenje u ribanju. Viglaf je ostao budan do pola noći, u društvu velikog kazana.

„Možda je ujka Mordred uhvatio momke koji su mu bacili čizme u šanac“, prošapta Engas Viglafu. Engas je bio direktorov sestrić. Ali Viglaf mu to nije zamerao. „Ili je možda“, nastavi Engas, „saznao ko je bacio ser Mortovu veštačku vilicu u bure s pivom.“

„Psst, Engase!“, reče Erika, koja je takođe bila Viglafova drugarica. „Trebalo bi da...“

„TIŠINAAAAA!“, zagrme Mordred.

Trpezarijom zavlada muk.

„Tako je već bolje.“ Direktor se osmehnu. Zlatan zub mu blesnu pod svetlom baklji. „Dakle, kao što znate, Viglaf je ubio dva zmaja.“

Viglafu stade dah. Ma je li moguće? Hoće li mu Mordred napokon ukazati čast kao junaku?

„Ali, recite mi, dečaci“, nastavi Mordred. „Da li je *meni* doneo bar malo zmajskog zlata?“

„Niiijeeeeee!“, zagrajaše učenici AZZ-a.

Viglaf se snuždi. Trebalo je da zna! To se Mordred samo opet okomio na njega – ništa novo.

Viglafu je od toga bilo muka. Kod kuće su ga dvanaestorica braće neprekidno kinjila. Zvali su ga Patuljak zato što je bio mali za svoje godine. Ismevali su ga zbog drečavoriđe kose i zbog toga što ima svinjnu Ljubičicu. Zavitlavalu su ga i zato što je dobar i nežan.

Viglaf se nadao da će u školi biti bolje. Došao je na AZZ da nauči kako se postaje junak. I *stvarno* je ulovio dva zmaja. Jednog mladog, po imenu

Gorzil, i njegovu majku Situ. Istina je, međutim, glasila da im je Viglaf glave došao slučajno. Nika- da ne bi mogao da im odseče glave. Niti da im pro- burazi stomake. Od same pomisli na krv, Viglafu bi pozlilo. A ipak, stvarno im je smrsio konce. To bi bar trebalo da mu priznaju. Pogotovo što niko drugi u školi nije ubio nijednog zmaja. Međutim, Mordreda nije bilo briga za zmajeve. Njega je sa- mo zanimalo da se domogne njihovog zlata.

„Viglaf mi nije doneo zlato“, zakuka tiho Mor- dred. „Nije doneo zlato.“ Onda mu ljubičaste oči blesnuše. „Ali glasine se šire na sve strane!“, viknu on. „Seljani u Pacobrcima kažu da je Sita sakrila sve svoje zlato u jednoj pećini u Mračnoj šumi.“

Erika skoči. „Pustite da *ja* idem u tu pećinu, gospodine!“, viknu ona. „Ja ću vam doneti Sitino zlato!“

Viglaf se osmehnu. Erika se silno palila na lov na zmajeve. Mordred u svoju školu nije puštao devojči- ce. Zato je Erika skratila svoju ravnu smeđu kosu i obukla se kao dečak da bi mogla da pohađa AZZ. Svi su je zvali Erik. Samo je Viglaf znao da je ona zapravo Erika. Zapravo, princeza Erika.

„I ideš, Eriče“, zagrme Mordred. „Svi idete na ekskurziju u Mračnu šumu! To je moje iznenađenje! Svi idete u potragu za Sitinim zlatom!“

„Uraaaa!“, uskliknu Erika.

Uskliknu još nekoliko đaka. Ali ne i Viglaf. Mračna šuma i nije baš neko mesto za uživanje. Kao prvo, *mračna* je. I veoma strašna.

„Sutra ujutru ćete se okupiti u dvorištu zamka“, nastavi Mordred. „Onda ćete krenuti u Mračnu šumu. A dečaku koji nađe Sitino zlato...“, Mordred protrlja šake – „sleđuje *velika* nagrada!“

„Ura!“, ovoga puta uskliknuše svi.

„Vigi!“, viknu Erika da nadjača graju. „Ja ću sigurno naći Sitino zlato, pa se zato ti i Engas držite mene. Tako ćete i vi biti nagrađeni!“

Viglaf klimnu glavom. Kada bi samo nagrada bila deo Sitinog zlata! Onda bi mogao da plati onih sedam groša koje još duguje AZZ-u za školarinu. Mogao bi da pošalje nešto para svojim gramzivim roditeljima i braći, tamo u Pinviku. A možda bi – samo možda – ako nađe Sitino zlato, Mordred prestao da ga kinji.